

*Hikâyelerinden bazılarını
ödünc aldığım
Ezgi Çelik,
Cem Çelik,
Şirin Pamir Şirikçi,
Fırat Sıdar Taşdelen,
Cem Roni Taşdelen'e...*

bir

Her kafadan bir ses çıkıyordu. Kafalar da, seslerin çıktığı ağızlar da pek büyük sayılmazdı, ama çıkan seslerin toplamı yabana atılır gibi değildi. Bağrış çağrış ve kıkırdamalarla dolu bir şamata bütün koridoru geçip, gücünden, şiddetinden hiçbir şey kaybetmeden salona ulaşıyordu. Oradaki-ler, Ayşe Nene, Ali Dede ve Ufuk, bu cıvıtlılı curcunaya iki günde alışmış sayılırlardı; ama o gün her zamankinden farklı sesler, çığlık mı haykırış mı olduğu anlaşılmayan bağırtilar art arda yükselince, Ayşe Nene kaygılandı.

“Kavga ediyorlar galiba,” dedi oğluna, “gidip bir baksan.”

Ufuk, “Merak etme anne,” dedi, “kavga etmi-

yorlar, sadece kendilerine isim arıyorlar.”

“İsim mi?” diye sordu Ali Dede. “İsimlerini mi beğenmiyorlar?”

“Yok, baba,” dedi Ufuk, “gruplarına isim arıyorlar.”

“Ne grubu?” dedi babası başını sallayarak. “O da nerden çıktı?”

“Ben soktum akıllarına. ‘Beşiniz iyi anlaştınız, güzel bir grup oldunuz, ama bir de isminiz olmalı sizin,’ dedim. Önce anlamadılar, ben de örnek verdim; ‘Afacanlar, Bızdıklar, Çokbilmişler olabilir,’ dedim.”

Hangisini seçtiklerini sordu Ayşe Nene.

“Anne,” dedi Ufuk gülererek, “bunlar hiç benim bulduğumuz şeyleri beğenir mi? İlla kendileri bir isim bulacaklarmış; onu tartışıyorlar.”

Ayşe Nene gülümsedi, ama her an kavga çıkabileceğinden çekindiğini de itiraf etti oğluna.

“İyi ya,” dedi Ufuk, “kavga ederlerse barışmayı da öğrenirler.”

Annesinin kaşları kaygıyla hafifçe yukarı kalktı; “Acayip şeyler öğretiyorsun gene çocuklara,” dedi.

“Eh, amca olmak da bunu gerektirmez mi?” diye yanıt verdi Ufuk.

Sehpanın üstündeki kumandayı eline alıp te-

levizyondaki kanalı değiştiren Ali Dede’yse, “Kimin adının Çokbilmiş olacağı ortada,” dedi.

Ufuk kahkaha atarak, “İltifat ediyorsunuz,” dedi. Bir yandan da annesinin haklı olabileceğini düşünüp, çocuklara bakmaya karar verdi.

O kalkınca annesi de mutfğa geçti, Ufuk’un arkasından seslendi: “Çocuklara baktıktan sonra yardıma gelir misin? Güçlü kuvvetli bir kol lazım hamuru yoğurmak için.”

Kerem, “Tamam, buldum ben!” diye bağırdı.

Öbürleri; Kerem’in ikizi Defne, Vedat, Baran ve Zeynep susup, Kerem’in önereceği ismi bekle-diler.

Kerem, “Şey...” dedi, “İıı...” dedi, “Yani...” dedi, ama bir isim söyleyemedi.

Defne kaşlarını çatarak, “Kerem hep böyle yapıyorsun,” diye kızdı kardeşine, “bir şey bulmadan, bulmuş gibi bağıırıyorsun, oysa sonra düşünüyorsun.”

“Buldum buldum, ama unuttum şimdi siz bana bakınca böyle.”

“Kandırıkçı!” dedi Defne.

“Kandırmıyorum yaa, bulmuştum, senin yüzünden unuttum işte.”

Sadece ikisi olsa, bu noktadan sonra seslerin

birdenbire yükseldiği, içlerinden birinin, belki de ikisinin ağlamasıyla sona erecek bir kavga çıkabilirdi, ama neyse ki, Zeynep yeni bir isim önerdi. “Güneyliler!” diye bağırdı. Annesiyle babasının doğduğu şehrin, ülkenin güneyinde olduğunu öğrenmişti okulda.

Kerem’le Defne’ye bakarak, “Siz ikiniz de güneylisiniz hem,” dedi.

Vedat atıldı: “Biz değiliz!”

“Olsun, biz üç kişiyiz, daha kalabalığız.”

“Haksızlık bu!” dedi Vedat. En küçükleri olduğu halde, sesi en yüksek çıkan oydu; hele sinirlendiğinde çığlık attığı sanılabılırdi. Gene öyle oldu; Ali Dede salondan, Ayşe Nene mutfaktan Vedat’ın sesini duymuş, neler olup bittiğine kulak kabartmışlardı. Vedat, ağabeyi Baran’ın da bir şey söylemesini bekliyordu; Baran’sa sanki tartışıkları konuyu bilmiyormuş gibi, dalmış gitmişti. Vedat sinirlendi, haksızlığa uğrayan sadece o değildi ki. Ağabeyinin neden böyle davrandığını anlamamıştı.

“Sen de bir şey söylesene!” diyerek omuzundan itti Baran’ı.

“Bukalemunlar,” dedi Baran.

Defne kahkahayla güldü; “Bukalemunlar, bukalemunlar, bukalemunlar!” diye bağırılmaya başladı.

Kerem yüzünü buruşturdu.

Zeynep de beğenmemişti bu ismi. “Armadilolar olsun bari,” dedi.

Önceki gün isim-şehir oynarlarken, A harfiyle başlayan hayvan için öbürlerinin hepsi “ayı” yazmış, o ise “armadillo” yazarak yüksek puan alıp oyunu kazanmıştı. Ali Dede, Ayşe Nene ve Ufuk bile duymamışlardı bu hayvanı. Zeynep’ten başka bilen yoktu.

Öbür çocuklar itiraz etmiş; “Sayılmaz, kimse-nin bilmediği hayvan sayılmaz,” demişlerdi.

“Bir keresinde televizyonda bir belgeselde gördüm. Komik bir hayvan. Siz bilmiyorsanız da, var böyle bir hayvan.”

Öbürleri yine de kabul etmemiş, ortalık karışmıştı. En sonunda, Ufuk bilgisayardan bir armadillo fotoğrafı bularak susturmuştu itiraz edenleri. Belki bu nedenle hepsi birden karşı çıktı “Armadilolar” ismine.

Kerem, “Türkiye’de armadillo mu var?” dedi.

“Biz oluruz işte.”

“Çok çirkin!” diye bağırdı Vedat.

Zeynep, “Hiç de çirkin değil,” dedi.

Defne başını öne arkaya salladı yavaşça; oyun oynarlarken genellikle kızlar ve erkekler olarak ayrıldıkları için, Zeynep’i savunmak zorunda hissetti kendini.